

Azurové štěstí

CAROLYNE
SWANN

Azurové štěstí

PRAHA 2005

Přeložila:
LINDA HAYEK

Carolyne Swann: Azurové štěstí
Vydání první.
Copyright © 2005 Carolyne Swann
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz,
v roce 2005 jako svou 1007. publikaci.
Český překlad © 2005 Linda Hayek.
Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2005 Oldřich Liška.
Odpovědná redaktorka Jana Kohutová.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-784-6

BARONET
Praha 2005

CAROLYNE SWANN

Azurové štěstí

Kapitola první

Vzduch v komnatě byl prosycen oděrem voňavek, potu a kafru. Přestože zde bylo horko k zalknutí, v krbu plápolal oheň a pevně zavřená okna byla zakryta těžkými sametovými závěsy. Žena odpočívající na lůžku se opírala o vysoko nastlané polštáře a pozvolna upíjela víno z poháru. Její tmavé oči připomínající pohled nasycené šelmy pobaveně sledovaly čilý ruch, který zde panoval, a na rtech jí pohrával vítězoslavný úsměv. Měla k němu důvod: před rokem se stala manželkou francouzského krále, jednoho z nejmocnějších mužů Evropy, a dnes v noci přivedla na svět jeho syna.

Porod nebyl ani tak obtížný jako bolestivý, chvílemi měla pocit, že dítě deroucí se z jejího lůna má jedinou snahu – rozervat její vnitřnosti na kusy. Doktor Melanieu, královský lékař, který byl u jejího lůžka, ji nepřestával ujišťovat, že bolesti co nevidět pominou a u dalšího dítěte se už vůbec nemusí dostavit. Nejraději by vykřikla, že žádné další dítě nebude, že nedovolí, aby její tělo bylo znovu vystaveno takovému martyriu, ale byla příliš vyčerpaná, a tak jen otupěle přikyvovala.

Ted' když už měla vše za sebou, služebné ji umyly, učesaly, vyměnily zakrvácené lůžkoviny a oblékly čistou košili, vrátila se jí jasná mysl a s ní i racionální uvažování, které ji až doposud nikdy nezklamalo.

Věděla, že není krásná, a pokud k sobě chtěla být upřímná, což činila častěji, než jí bylo milé, musela si přiznat, že oko žádného muže na ní dosud nespočinulo se zalíbením. Jako většina žen z jejich rodu měla předkus, nečistou pleť, řídké vlasy a věčně oteklé kotníky, což mnozí dávali za vinu její tloušťce. Přestože to před ní dvorní dámy tajily, k jejím uším se doneslo hanlivé označení, které jí přiřkli ti uštěpační Francouzi, pro něž krása znamenala snad víc než urozený původ a moc.

„Tlustá bankéřka“, tak ji nazvali Pařížané, když poprvé projížděla jejich městem v kočáře, a dávali jí tak najevo, že se nestane jejich oblíbenou královnou, stejně jako kdysi její předchůdkyně Kateřina, kterou doslova nenáviděli.

Rod Medicejských nebyl ve Francii oblíbený, nicméně muselo se s ním počítat. Zejména když král byl zadlužený až po uši a jediný, kdo mu byl ochoten ještě půjčovat a v případě sňatku dokonce na dluhy zapomenout, byl florentský bankéř.

A tak se díky penězům jeho nepohledná dcera Marie stala chotí proslulého prostopášníka Jindřicha, který už vládl svým poddaným více než deset let. Jeho mladický elán začal brát pomalu za své, přesto pořád platil za kavalíra a muže, jehož obklopovalo neuvěřitelné charisma a pověst proutníka.

Jeho první žena, Markéta z Valois, královna Margot, jak se s oblibou nechávala oslovovat, ho prý nechtěla. Byla příliš zahleděná do svého milence Jindřicha de Guise, a k sňatku s Jindřichem, teh-

dy ještě pouhým králem Navarrským, ji její matka Kateřina přinutila násilím. Krásná Margot s ním odmítala sdílet lože, a ani po smrti vévody de Guise své rozhodnutí nezměnila. Před několika lety, kdy manželství zůstávalo bezdětné, souhlasila s anulací sňatku a stáhla se do ústraní, aby se Jindřich, teď už nazývaný Čtvrtý a právoplatný francouzský panovník, mohl oženit znovu a zajistit tak zemi následníka.

Což o to, synů měl tolik, že by dokázali obsadit snad všechny evropské trůny, ale všichni byli levobočkové. O jeho milenkách, jedné krásnější než druhé, kolovaly legendy. Ať už byly pravdivé či ne, o počtu dam, které zahřívaly jeho lože, neměl nikdo jasno, možná ani sám král. Faktem však zůstávalo, že nejmilovanější z nich zůstávala nádherná Gabriela d'Estrées. Jindřich se k ní i přes četné roztržky neustále vracel a byl by tak činil až do konce života, kdyby ji neskosila náhlá smrt.

Tohle všechno nezůstalo Floreťance Marii Medicejské utajeno, ale příliš se tím nezatežovala. Byla si dobře vědoma, že už dávno není poupátko v rozpuhu. Vždyť když ji Jindřich požádal o ruku, do osmadvacátých narozenin, tedy věku, kdy se jiné ženy mohou chlubit odrůstajícími dětmi, jí chyběl pouhý měsíc. Zato přinesla věnem královské pokladnici tolik peněz, že její choť mohl nejen splatit dluhy vůči vévodství toskánskému, ale zbylo mu ještě hodně na financování a reformu státu. A tak se jednoho dne – obklopena početným italským služebnictvem – vydala ztéci obtížnou horu – francouzský trůn, při jehož zdolání došel dech mnoha urozenějším, než byla ona. První schod na cestě k vrcholu dobyla, když se v kostele Saint Denis stala Jindřichovou chotí, a dnes v noci pokročila o několik stupňů,

když povila dauphina. Zatím byla spokojená a další vývoj událostí ukáže čas.

„Král, král přichází,“ vytrhl ji z rozjímání hlas z chodby. Kývla na nejbližší z dvorních dam, podala jí nedopitou číši a s pobavením sledovala, jak služky ještě v rychlosti rovnají záhyby na pokrývce jejího lůžka, přikládají polena do krbu a kvapně opouštějí zadním vchodem místnost. Dvorní dámy se jako hejno vyděšených slepic stačily shluknout k protější stěně, když se rozlétly dveře a na jejich prahu stanul panovník.

Jediným pohledem přehlédl celou komnatu, na okamžik zaváhal, ale pak jeho kroky zamířily k posteli s nebesy. „Má paní,“ pravil, když poklekl. „Dnes ráno dorazil do Fontainebleau posel se zprávou, která ze mne učinila nejšťastnějšího muže v království. Byl jsem právě na lovu, ale okamžitě jsem ho přerušil a vydal se do Paříže, abych mohl spatřit svého syna... a samozřejmě i vás, Madame,“ dodal, sklonil hlavu a lehce se dotkl rty moučně bílého čela rodičky.

Královna pevně stiskla rty a zadržela dech, když její chřípí ovanul pot nemytého těla, mísící se s pachem vína, koní a ještě čehosi, co již dokázala nemylně určit – závanem neřesti. Přestože manžellovy vlasy byly pokryté prachem, stejně jako jeho plášť, boty a kamaše, ani na okamžik nezapochybovala, že posel nemusel štvát svého hřebce po královské oboře, aby oznámil vládci narození dědice. Určitě mu stačilo ohlásit se u brány loveckého zámečku a pak už jen čekat v předpokoji, až Jindřich vyjde z ložnice, kde se dělil o postel s některou ze svých milenek. Děvek, jak v duchu Marie označovala všechny ženy, které procházely jeho náručí, ale bylo jí to lhostejné. Nestala se chotí tohoto muže,

aby ho pronásledovala žárlivostí, ale aby jednou vládla této bohaté zemi, stejně jako její předchůdkyně Kateřina. S nevyzpytatelným pohledem sledovala krále, jak povstal a zamířil ke kolébce.

Hraběnka Montefeldro, její první dvorní dáma, se oddělila od hloučku ostatních žen a chystala se rozbalit povijan, do něhož bylo drobné tělíčko zabalené, aby tak dostála předepsané etiketě a král se mohl na vlastní oči přesvědčit o jeho pohlaví. Jindřich ji však rázným gestem zadržel a sám rozvázal krajkovou stuhu.

Až dosud spící dítě tichounce zakňouralo, a když je král vyzdvihl vysoko do vzduchu, hlasitě se rozkřičelo. Jindřich zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydral burácivý smích.

„Sire, myslím, že Jeho Výsost princ by měl zůstat v teple, aby nevdechl studený vzduch,“ dovolila si namítnout hraběnka Montefeldro.

„Nesmysl,“ odtušil král. „Křičí, protože si lokl všech těch pačulí. Otevřete okno, ať se mu dostane do plic čerstvý vzduch.“

Dámy rozpačitě hleděly jedna na druhou, ale žádná z nich se neměla k tomu, aby jeho příkazu vyhověla.

„Tak bude to?“ rozkřikl se, aniž přitom spustil pohled ze svrašťelé tvářičky, která následkem urputného řevu linoucího se z bezzubých rtíků znachověla.

Jako první si dodala odvahy mladá hraběnka de Saint-Gémy, přistoupila k oknu, odhrnula sametový závěs a po kratičkém zaváhání pootevřela jednu z tabulek, vyplněnou vitráží.

Panovník jí poděkoval příkývnutím a znovu se usmál na dítě, které se začalo pozvolna uklidňovat. „Můj syn. Můj prvorozený syn,“ zvolal nedbaje toho, že jeho prvorozený dávno dosáhl mužného věku

a již řadu let se honosil titulem vévody. Faktem však zůstávalo, že neměl to štěstí a nenarodil se z manželského lože, tudíž by nikdy nemohl po smrti svého otce vznést nárok na francouzský trůn. „Hledte! Budoucí král Francie,“ vykřikoval šťastně Jindřich. „Nebude muset o trůn usilovat tak krkolomně jako já, pitvořit se před bandou hlupáků, aby mohl vládnout. Je mým nezpochybnitelným dědicem.“

Zatímco ostatní dámy se zatajeným dechem a obavami sledovaly, jak se muž roztočil komnatou s dítětem ve vysoko zdvižených pažích, Charlotte de Saint-Gémy pocítila lehké zamrazení v týle. Nervózně se otočila a její zrak se střetl s pohledem rodičky, zdánlivě si spokojeně hovící na majestátním lůžku s nebesy. Nedokázala se ani pohnout, ba dokonce ani nadechnout, jako by ji studené baziliščí oči zhypnotizovaly.

Obě ženy na sebe několik vteřin mlčky hleděly. Teprve když královna líně odvrátila hlavu a její rty se zvlhnily ve sotva znatelném úsměšku, stejně jako tenkrát, hraběnce prolétla mozkiem jediná myšlenka: nezapomněla, ach milosrdná Panno, ona nezapomněla!

Zvony ve všech pařížských kostelech vyzváněly od samého rána, aby všem, kteří to ještě nevěděli, oznámily, že milovanému králi Jindřichovi se narodil syn. Město opět mělo důvod k oslavám. Naposledy jeho obyvatelé jásali před více než rokem, když se ulicemi ubíral svatební průvod. Jenomže tehdy si král bral cizinku, navíc tak ošklivou, že tento fakt mnozí brali jako urážku Francie. Zato teď přišlo na svět roztomilé nevinné pacholátko, v jehož žilách koluje především krev Bourbonů.

„Jen aby se chlapec dožil dospělosti,“ strachovala se kyprá košíkářka, vlastníci krámků nedaleko Bastily.

„Co by se nedomohl,“ mávl bezstarostně rukou její soused, majitel hospody U dřevé konvice. „Je to přece syn našeho Jindřicha, a ten má síly za deset chlapů.“

„No, kdyby ho měl s Margot, nebála bych se. To byla ženská! Jednou jsem ji viděla, když tudy projížděla v kočáře. Vypadala jako... jako...“ Košíkářka horečně pátrala v paměti, ke komu by krásku, kterou Pařížané pořád ještě milovali, připodobnila. Nedokázala však najít vhodné slovo, proto jen luskla prsty a mlaskla. „Ale tahle...,“ ztišila hlas. „Říká se, že –“

„Nevěř všemu, co kde zaslechneš,“ zarazil ji šenkýř. Bylo velice nebezpečné hovořit o „bankéřce“ kdekoli, zvláště na ulici, kde se to teď jen hemžilo královskými špehy či horlivými donašeči. Nejedním obyvatel města, který si pustil pusku na špacír, skončil v posledním roce v kobce Bastily, ostatky těch méně šťastných se pohupovaly na provaze na Šibeničním vrchu za hradbami. „Dávej radši pozor, ať tě něco nezajede,“ dodal. A na důkaz, že nemluví jen tak do větru, strhl ženštinu stranou, jinak by její kypré tělo skončilo pod koly elegantního kočáru, razícího si cestu davem.

Charlotte de Saint-Gémy chvíli z okénka sledovala mumraj v ulicích, pak si ale opřela hlavu o zadní stranu čalouněného sedadla a vyčerpaně zavřela oči.

Schylovalo se již k večeru, když její služba v královských komnatách skončila a vystřídala ji hraběnka d'Aurevilly, další z družiny dam, která teď spolu s několika Italkami bude střežit spánek novorozeněte

a jeho matky. Přesto trvalo ještě dlouho, než mohla opustit Louvre, nasednout do kočáru a vydat se domů. Cítila se k smrti unavená a toužila po jediném: obejmout svou dceru a spočinout v manželově náručí. Navíc byla vyděšená. I když už se nesetkala s královským pohledem, její oči jako by ji provázely všude, kam se hnula. Možná bude lepší vzdát se významného postu dvorní dámy a stáhnout se do ústraní, tak jak to navrhovala svému choti před mnoha měsíci. Musím se s ním znovu poradit, umiňovala si. Předklonila se a zabušením na stěnu kočáru dala kočímu znamení, aby zrychlil. Koně přidali do klusu a kola začala poskakovat po hrbolatém dláždění. Že dokázala usnout, si Charlotte uvědomila, až když se otevřela dvířka a přispěchal jeden ze sloužících, aby jí pomohl vystoupit. Rozběhla se ke dveřím paláce a zastavila se až ve dvoraně.

„Můj choť je doma?“ zeptala se lokaje, zatímco si rozepínala plášť.

„Bohužel, Vaše Milosti,“ odpověděl, a když na něho udiveně pohlédla, sklopil oči k zemi.

„Co se děje? Už měl být...“ Nedořekla, protože do dvorany vstoupil majordom. „Madame,“ vykřikl a jeho sinový obličej a třesoucí se ruce prozrazovaly nesmírné vzrušení. „Čekám na vás.“

„Stalo se něco, Françoisi?“ otázala se Charlotte a jata neblahou předtuchou vyzvala starce, aby ji následoval do knihovny, jejíž dveře byly nejbližší. Nevěřicně naslouchala majordomovu vyprávění, jak krátce po poledni dorazil do paláce oddíl mušketýrů a jejich velitel vyzval hraběte de Saint-Gémy, aby ho následoval do Conciergerie, a oháněl se královským zatykačem.

„Jeho Milost se odmítla podřídit, dokud se nedozví důvod, ale...“ François se odmlčel. Nechtělo

se mu popisovat, jak hrubě vojáci s hrabětem jednali a nakonec ho odvěkli téměř násilím.

„Pospíšila si,“ vydechla Charlotte, když se vzpaatovala ze šoku. „Rozhodně se jí nedá upřít rychlost.“

Majordom se raději neptal, koho má hraběnka na mysli, zato pronesl nepřilíš přesvědčivě: „Myslím, madame, že se jedná o nedorozumění. Určité se všechno vysvětlí. Počkáme do rána.“

Charlotte však nechtěla čekat. Věděla, že teď už rozhodují hodiny, ráno by mohlo být pozdě. Ať už byl její manžel obžalován z čehokoli – na důvodu ostatně vůbec nezáleželo – určité už se přiznal. Nebyl by ani první, ani poslední, kdo s katovým přičiněním na sebe prozradil zločiny, jichž by nikdy nebyl schopen. Únava, kterou pocitovala cestou domů, z ní rázem spadla. Zároveň si zakázala jakékoli úvahy nad manželovým osudem. Lítosti se poddá, až bude v bezpečí. Ted' musí zachránit sebe a dítě. A to se jí podaří, jedině když bude co nejdále od Paříže. Nesmí ztratit ani minutu. „Françoisi, vyřid' kočímu, ať nevypřahá.“

„Milosti, vydávat se někam takhle na noc...,“ zamumlal staroch.

Ale hraběnka ho neposlouchala. Vyběhla ze dveří a zamířila ke schodišti vedoucímu do prvního patra paláce, kde se nacházely soukromé komnaty.

„Madelaine, oblékni Annu-Louisu a sbal jí nějaké věci na cestu. Odjíždíme,“ poručila dívce, která se skláněla nad dětskou postýlkou.

Ta se překvapeně otočila, když spatřila paní stánout na prahu, a zeptala se stejně jako před chvílí majordom: „Ted'? Vždyť bude brzy noc. Komtesa právě před chvílí usnula.“

„Neslyšelas? Pospěš si,“ rozkřikla se hraběnka.

„Kam jedeme, Milosti?“

„Do Melunu.“ Charlotte vyřkla jméno šlechtického sídla, které se rozkládalo několik desítek mil jihovýchodně od Paříže, s naprostou samozřejmostí. Jednalo se o zámček, který patřil k majetku hrabat de Saint-Gémy již po několik generací. Nebyla si jistá, zda tam bude i s dcerou v bezpečí, ale hlavně musí opustit palác, a to co nejdříve. Teprve cestou si rozmyslí, co podnikne dál. Najednou se jí Francie nezdála dost velká a rozlehlá, ale o dalších krocích bude uvažovat později. Zatím...

S bušícím srdcem vešla do svého budoáru a rozhlédla se. Oheň plápolající v krbu dostatečně osvětloval celou místnost. Poněkud se uklidnila, když zjistila, že důvěrně známé prostředí působí stejně uklidňujícím dojmem, jako když je včera ráno opouštěla. Závěsy na oknech byly zatažené, na leštěné komodě stála váza s květinami a toaletní stolek s mnoha zásuvkami se zdál být neporušený.

Přistoupila k němu a přitiskla prsty na perleťovou intarzii v rohu. Kdesi uvnitř klaplo pérko a vzápětí se odsunula deska na boční straně. Charlotte sáhla dovnitř a z úst se jí vydral šťastný výkřik. Ať už byl její manžel vystaven čemukoli, úkryt neprozradil. Možná jeho vyšetřovatelé nemají ani tušení, že tahle listina existuje. Pak by se opravdu mohl vrátit domů. Na okamžik zaváhala. Když teď ale opustí Paříž, podepíše tím jeho rozsudek smrti. Pohlédla na sebe do zrcadla, visícího na stěně nad stolem. V jeho odlesku spatřila svoji tvář s očima rozšířenýma strachem. Zároveň se jí v mysli vybavily jiné oči, které se na ni ráno upřely, když panovník hovořil o svém právě narozeném synovi jako o dědici trůnu. Ne, musí uprchnout, pokud chce zachránit život sobě i Anně-Louise.

„Ach, proč jen...“ povzdechla si, když si zasouvala bílý zapečetěný list pod živůtek šatů. Její manžel tehdy poznamenal, že byla ve špatný okamžik na špatném místě. Souhlasila s ním, ale nemohla vrátit čas a celou situaci změnit.

Před rokem byla tolik pyšná, když ji potkala čest stát se dvorní dámou Marie Medicejské, která se právě provdala za krále Jindřicha. Opravdu se zdálo, že na Charlotte de Troyes se ve věku jejích osmnáctých narozenin usmálo štěstí.

Zpočátku to vypadalo, že jí osud ukáže jen zachmuřenou tvář. Byla nejmladší dcerou majitele prosperující usedlosti Aulnay v podhůří Pyrenejí, k níž kdysi patřily louky, pole, vinice, les a mlýn. Jenomže vikomt de Troyes měl ještě čtyři starší dcery a těm bylo nutné vyplatit věno, pokud chtěl, aby se o ně ucházeli ženichové na odpovídající úrovni.

Když Charlotte dosáhla věku, kdy by se i ona měla provdat, k Aulnay už patřilo jen tolik polností, kolik dokázalo uživit dobytek ve chlévě, něco přes desítku služebnictva, pána domu, jeho manželku a nejmladší ratolest. Mlýn, les s honebním revírem a větší část vinohradů se dávno změnily ve zlaté livry, které skončily v kapsách dívčiny švagrů. Vikomt dlouho zvažoval, zda má svou nejmladší poslat do kláštera, ale ani církve nestála o sice urozené, nicméně nemajetné dívky.

Až jednoho dne si vzpomněl na Markétu z Vallois, která právě velkomyslně svolila ke zrušení manželství s králem Jindřichem, za což jí bylo prominuto doživotní vyhnanství v Ussonu a směla se uchýlit do zámku Saint-Germaine. Charlottina matka kdysi dávno, než se stala vikomtovou chotí, pat-

řila mezi společnice veselé a nezkrotné Margot. Přestože od té doby již uplynula řada let, bývalá královna na svoji přítelkyni nezapomněla a ochotně přijala její dceru ke svému teď již značně prořídle-
mu dvoru.

Pořád ještě se našlo mnoho šlechticů, kteří si po-
kládali za čest zúčastňovat se společenských udá-
lostí jak na venkově, tak v Paříži, kam se vévodky-
ně z Valois, jak zněl její nynější titul, přestěhovala.
A tak se velice brzy stalo, že Charlotte získala
mnohem urozenějšího manžela než kterákoli z je-
jích starších sester. Dílem k tomu přispěla její krá-
sa, dílem skutečnost, že byla chráněnkou bývalé
královny.

Jean-Gaspard de Saint-Gémy byl bezdětný vdo-
vec, právě překročil padesátku, ale o jeho majetku
se nedalo hovořit jako o zanedbatelném, navíc za-
stával v Louvru významné postavení královského
štolby. Charlotte radostně přikývla, když ji o více
jak čtvrt století starší hrabě požádal o ruku a odved-
l si ji do svého paláce poblíž chrámu Sainte Cha-
pelle.

Po dvou letech klidného a celkem spokojeného
manželství se jim narodila dcera Anna-Louisa,
a právě když jí byl rok, panovník se rozhodl znovu
oženit. Zčásti díky postavení Jeana-Gasparda, zčásti
přímluvou velkodušné Margot se Charlotte mohla
stát dvorní dámou nové královny. Jak se brzy uká-
zalo, její služba byla náročná. Musela v Louvru trá-
vit většinu dní i nocí, ale o to raději se vracela
k dceři a manželovi.

Marie Medicejská na ni neučinila zvláštní do-
jem, nicméně její moučná pleť, překypující boky,
těžká chuze a poněkud vulgární rysy, které v ostat-
ních dvořanech vyvolávaly odpor, v mladé a šťast-

né Charlotte vzbuzovaly soucit. Navíc pochopila, že ani v panovníkovi jeho italská manželka nevyvolala prudké vášně, protože jeho návštěvy v královnině ložnici byly vždy velice krátké a pohříchu řídké. Jen co Jindřich splnil svou manželskou povinnost, ještě téže noci opouštěl Louvre a netajil se tím, že směřuje někam, kde se bude cítit podstatně lépe než v zatuchlém ovzduší komnat své choti. Charlotte v duchu Marii litovala – ovšem až do jedné osudné noci.

Jako každý večer se panovnice za přítomnosti několika dalších dvorních dam odebrala na večerní pobožnost a po návratu do soukromých pokojů následovalo vlekoucí se diner. Při oficiálních příležitostech nebo v přítomnosti svého manžela Marie jen sem tam uždibla sousto, ledva smočila rty v poháru, jak se slušelo na urozenou dámu. Zato když byla sama, dopřávala si měrou vsutku vrchovatou. I té noci dokázala spořádat neuvěřitelné množství zapékaných paštiček, několik kousků máslových koláčků, misku mandlového krému, vše zapila oblíbeným moselským a konečně nasycena se nechala odstrojit.

V okamžiku, kdy jejich velitelka ulehla na lůžko, mohly dámy opustit komnatu. Zatímco ostatní se směly odebrat domů či do palácových prostor, kde strávily noc, jedna z nich vždy musela až do rána setrvat v předpokoji, aby byla k dispozici, kdyby ji královna potřebovala. A právě tehdy měla službu hraběnka de Saint-Gémy.

V místnosti se nevyskytovalo žádné lůžko, dokonce ani pohodlné křeslo – jistě úmyslně, aby dáma tvrdě neusnula. Charlotte tedy usedla na čalouněnou židli vedle stolku, na němž stál svícen se zapálenou voskovicí, a krátila si čas vyšíváním. Po

chvíli ji přece jenom zmohla únava, odložila proto bubínek s napnutým plátýnkem a začala podřimovat.

Pravděpodobně by tak setrvala až do rána, když vtom se za dveřmi královniny ložnice ozval jakýsi zvuk, jako by na podlahu dopadla sklenka a rozbila se. Charlotte zvedla polekaně hlavu a chvíli naslouchala. Zdálo se jí, že slyší tlumený mužský baryton. Popadla svícen a odhodlaně přistoupila ke dveřím.

„Vaše Veličenstvo, jste v pořádku?“ otázala se, ale odpovědi se nedočkala. „Nepotřebujete moji pomoc, Madame?“ zeptala se znovu.

Teprve teď se ozval Mariin poněkud zadýchaný hlas: „Ne, paní de Saint-Gémy, děkuji vám.“

Charlotte se již chtěla vrátit, když vtom znovu zaslechla slova pronášená v rychlé italštině. Jediný muž, který by mohl a směl panovnici v této noční hodině navštívit, byl král, ale ten dlel mimo Paříž. Chvíli váhala, nevěděla, co si počít. Nepříslušelo jí vstoupit do ložnice bez královnina vyzvání. Jenomže co když je její velitelka v nebezpečí, kdosi ji ohrožuje? Co když ráno najdou Italku zraněnou nebo – ne-dej bože – mrtvou? Vina by padla na její hlavu.

„Dovolíte, Madame, abych zavolala pomoc?“ zeptala se třesoucím se hlasem.

Chvíli, která se jí zdála věčností, bylo ticho. Právě když se chystala otočit, vyběhnout na chodbu a zburcovat strážu, dveře se otevřely.

Charlotte několik vteřin nevěřicně zírala do obličeje vysokého černovlasého muže, než pochopila, že proti ní stojí sám markýz Concini, jeden z Italů, které si Marie Medicejská přivezla s sebou z rodné Florencie. On a jeho přítelkyně Leonora Galigaiová, ošklivá snědá žena s mírně vystouplou pravou lopatkou, o jejímž původu kolovaly v Louvru nejdi-

vočejší teorie, se brzy stali královninými důvěrnými rádci. Trávila s nimi více času, než bylo vzhledem k postavení obou obvyklé, nicméně nikdo si nedovolil cokoli poznamenat, zejména když Jindřichovi byla jejich přítomnost zcela lhostejná. Ale teď, v tuto pozdní hodinu, se jejich společnost v královnině ložnici sotva dala vysvětlit. Navíc, jak se Charlotte mohla přesvědčit rychlým pohledem přes markýzovo rameno, zde Leonora nebyla. Jedinou ženou v místnosti byla královna. Ležela v posteli a podle úsměvu, který jí pohrával na rtech, se nezdálo, že by došla jakékoli újmy.

„Nu, jak jste se přesvědčila, paní hraběnko,“ pronesl markýz ironicky, ještě než se stačila vzpamatovat, „Jejímu Veličenstvu nic nechybí, kromě soukromí, které mu zajisté dopřejete. Myslím, že ani vám by neuškodila trocha spánku. Přeji vám dobrou noc,“ dodal a s povýšeným úsměvem zavřel dveře.

Byť by byla Charlotte sebevíce unavená, po tom, co viděla a slyšela, nedokázala usnout. Hlavou jí vířily desítky otázek, hlavně ta, kudy a jak se Concini dostal do královniny ložnice. Zároveň ji obestřely obavy.

Nebyla tak naivní, aby nepochopila účel jeho návštěvy. Během ročního pobytu u dvora bývalé královny se stala svědkem nesčetných nočních dostaveníček nejen jejích společnic, ale i samotné Markéty z Valois. Jenomže to, co si mohla dovolit nezkrotná Margot, pověstná nevázaným životem, nyní navíc zproštěná jakýchkoli povinností, bylo nemyslitelné, ba přímo zločinné u současné panovnice.

Kdyby se Jindřichovi doneslo, že „bankéřka“ přijala beze svědků ve svém budoáru jiného muže než jeho, propukl by nevídaný skandál. Král by se mohl dožadovat anulace sňatku a zcela jistě by povolal

hraběnkou de Saint-Gémy jako svědku. Pokud by ji neobžaloval jako spolupachatelku, která nevěrnici napomáhala.

Charlotte usedla na židli a až do rána se neodvážila ani pohnout.

Marie Medicejská vstávala časně, stejně tak se stalo i následujícího dne. Nejprve se dostavila Leonora Galigaiová, která nedávno povýšila coby královnina komorná. S ní se do předpokoje nahrnulo několik služek a posléze se objevily dvorní dámy, kterým začínala služba. Charlotte se s nimi pozdravila, a když se jí hrbatá Italka otázala, jak proběhla noc, jen němě přikývla. S hrůzou očekávala, co se bude dít, až dámy zjistí, že v královnině ložnici je muž, a to ne ledajaký.

Konečně se z Mariiny ložnice ozval zvonek, který je opravňoval vstoupit. Hraběnka de Saint Vougay, jedna z dvorních dam, otevřela dveře..., ale kromě Její královské Výsosti, rozkošnický se protahující na posteli, byla místnost prázdná.

Charlotte si umiňovala, že o tom, s kým se v noci setkala, nepromluví s živou duší. Možná se jí to jen zdálo, měla příliš živý sen. Ale jen co se dostala domů a setkala se s manželem, nedokázala mlčet.

Jean-Gaspard ji mlčky vyslechl a pak pokýval hlavou.

„Jak se tam dostal? Kudy? Pravda, na okamžik jsem usnula. Ale jak se mu podařilo odejít?“ vyptávala se. „Až do rána jsem nezamhouřila oko.“

„Ze soukromých královských komnat vede tajná chodba,“ poučil ji manžel. „Kromě krále a královný o ní ví jen málo lidí. Jindřichův komorník, kancléř, velitel stráží, zpovědník...“

„...a Concini,“ skočila mu do řeči Charlotte.